

Arrest

nr. 184 627 van 29 maart 2017
in de zaken RvV X / IX en RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zaak nr. X).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 11 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die loco advocaat C. DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 december 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, overeenkomstig de instructie van 19 juli 2009 in. Op 28 juli 2011 wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Tegen die beslissing stelt verzoeker een beroep tot nietigverklaring in op 19 september 2011. Op 18 augustus 2011 wordt hij bevolen om het grondgebied te verlaten onder bijlage 13. Met een beslissing van 16 januari 2012 wordt de beslissing van 28 juli 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard, ingetrokken. Diezelfde dag deelt de verwerende partij aan verzoeker mee dat, onder voorbehoud van voorlegging van een arbeidskaart B, een instructie naar het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats zou worden gestuurd tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. Dit naar aanleiding van het feit dat uit zijn administratief dossier bleek dat hij sinds 21 maart 2007 ononderbroken in België verbleef, dat hij een arbeidscontract voor de duur van minstens één jaar had voorgelegd en dat hij het bewijs had geleverd van een duurzame verankering in België. Met arrest nr. 73 584 van 19 januari 2012 wordt het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker instelde tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard, verworpen. Met een beslissing van 27 mei 2012 wordt aan verzoeker de toekenning van een arbeidskaart B geweigerd. Met een beslissing van 21 juni 2012 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 december 2009 ongegrond verklaard op grond van het feit dat verzoeker de voor de toekenning van een verblijfsrecht vereiste arbeidskaart B niet kon voorleggen. Daar werd aan toegevoegd dat hem ook geen machtiging tot verblijf kon worden toegestaan louter op grond van de duurzame lokale verankering waarvan hij blijk gaf. Hij werd gewezen op de omstandigheid dat hij zelf verantwoordelijk was voor deze situatie, gezien hij volgens de voorgelegde getuigenverklaringen reeds sinds 2003 in het Rijk zou verbleven hebben, zonder een aanvraag in te dienen om zijn periode van verblijf te wettigen. Op 10 september 2012 wordt verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13. Tegen beide voormelde beslissingen stelt verzoeker een beroep in tot nietigverklaring bij deze Raad, die de beslissingen met arrest nummer 166 297 van 22 april 2016 vernietigt.

Het bestuur verklaart op 5 september 2016 de aanvraag tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet andermaal ontvankelijk, doch ongegrond. De verwerende partij geeft verzoeker op 5 september 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen:

“nationaliteit: Marokko

geboren te (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Hiermee gepaard gaande verwijzen wij nog naar ons schrijven d.d.16.01.2012. Dit standaardschrijven was gebaseerd op de vernietigde instructies. Met dit schrijven kan aldus geen rekening meer worden gehouden daar deze brief een toepassing was van de instructie van 19 juli 2009.

Betrokkene meent dat hij alhier sedert 2003 verblijft en dat hij lokaal verankerd zou zijn. Betrokkene legt hieromtrent de volgende stukken voor: een verklaring van Kapsalon Sabine, verschillende getuigenverklaringen die stellen dat betrokkene uitstekend Nederlands zou spreken, dat hij vriendelijk en hulpvaardig zou zijn, dat hij een goede vriend en klant in de winkel zou zijn, dat hij sympathiek, behulpzaam en sociaal zou zijn, dat hij zich gemakkelijk zou aanpassen aan de maatschappij, dat hij aardig zou zijn, dat hij klant zou zijn en dat hij goed Nederlands zou spreken, dat hij een deftige en eerlijke man zou zijn, dat hij aardig, vriendelijk en hulpvaardig zou zijn, dat hij een zeer aangename vriend zou zijn, dat hij klant zou zijn in de snackbar, dat hij klant zou zijn in een voedingswinkel, dat hij klant is bij een schoenmaker en dat hij aldaar vriendelijk en beleefd zou zijn, dat hij klant is bij de super

stunt shop, dat hij een aardige jongeman zou zijn, dat hij vaste klant zou zijn bij bvba Safari, dat hij een vriend zou zijn van de heer Yachou Najim, dat hij bekend is bij vzw Rojm, een jeugdcentrum, dat hij regelmatig naar de moskee zou gaan en dat hij een bril heeft aangekocht. Hij legt tevens attesten voor waaruit zijn kennis van het Nederlands zou moeten blijken en attesten waaruit zijn werkwillegheid blijkt. Bij de beoordeling van iemands integratie worden drie aspecten bekeken, te weten: sociale banden, kennis van één der landstalen en werk (beroepsverleden en bereidheid om te werken). De loutere bewering dat betrokkene lokaal verankerd zou zijn en dat hij werkbereid zou zijn kan niet weerhouden worden als een grond voor een machtiging tot verblijf. Betrokkene staft zijn lokale verankering onvoldoende.

Voor wat betreft zijn kennis der landstalen legt betrokkene een attest d.d. 12.11.2009 voor waaruit blijkt dat hij een hoger niveau NT2 beheerst met name 2.1. Dit komt overeen met Treshold 1, een beperkte talige zelfstandigheid (niveau B1 volgens het Europees referentiekader). Hieruit blijkt inderdaad dat betrokkene enige kennis van het Nederlands heeft. Echter, betrokkene heeft nagelaten aan te tonen dat hij geëvolueerd zou zijn in zijn kennis van het Nederlands. Het attest dateert van 2009 en betrokkene toont niet aan dat hij in de zeven jaar die hier opvolgden lessen zou gevolgd hebben of enigszins geprobeerd zou hebben om zijn kennis van het Nederlands uit te breiden naar een hoger niveau. Betrokkene haalt verder nog aan dat hij voor zijn zogenaamde zus zou tolken (attest d.d. 03.12.2009 en 10.05.2016). Dit element toont enigszins aan dat betrokkene het Nederlands begrijpt en dat hij dit kan vertalen. Echter dit toont niet aan dat betrokkene over een voldoende Nederlandse kennis zou beschikken. Van iemand die alhier sedert 2003 verblijft kan enigszins een hoger niveau dan Treshold 1 verwacht worden. Betrokkene toont niet aan dat hij geëvolueerd zou zijn inzake deze kennis, noch dat hij effectief Nederlandse lessen zou gevolgd hebben. Ook het attest d.d. 24 november 2009 van samenlevingsopbouw Antwerpen-Noord toont enkel aan dat betrokkene sedert september 2009 deelnam aan een aantal activiteiten om de Nederlandse taal te oefenen. Dit bewijst echter niet dat betrokkene de laatste jaren nog andere lessen zou gevolgd hebben om zijn kennis van het Nederlands te verbeteren, of dat hij ondertussen een hoger niveau Nederlands zou beheersen. Ook zijn sociale banden in België worden onvoldoende gestaafd. Betrokkene toont met deze verschillende attesten (supra) enkel aan dat hij alhier klant zou zijn in verschillende winkels en dat hij alhier een aantal vrienden heeft. Deze verklaringen tonen echter niet aan dat betrokkene alhier hechte duurzame sociale banden zou hebben die een grond voor een verblijfsmachtiging zou moeten rechtvaardigen. Ook de verwantschap met zijn zogenaamde zus wordt op geen enkele wijze aangetoond. Betrokkene toont niet aan dat deze persoon effectief zijn zus zou zijn. Noch toont hij aan dat hij een nauwe band zou onderhouden met zijn zogenaamde zus.

Qua werkbereidheid kunnen we stellen dat betrokkene dit aantoont met het attest van werkbereidheid van de VDAB d.d. 12.11.2009, met een arbeidsovereenkomst d.d. 03.12.2009 om tewerkgesteld te worden bij Tez Clean als schoonmaker en met een arbeidsovereenkomst d.d. 03.05.2016 om tewerkgesteld te worden bij Tretix Bvba als bediende. Betrokkene wil aldus hiermee zijn werkbereidheid aantonen. Wat het eerste arbeidscontract betreft dienen wij te stellen dat bij vonnis van de rechtbank van koophandel Antwerpen, van 03.02.2015, werd het faillissement gesloten. Het mag duidelijk zijn dat betrokkene niet meer tewerkgesteld kan worden bij dit bedrijf. Dit arbeidscontract kan aldus niet langer weerhouden worden. Wat het andere arbeidscontract d.d. 03.05.2016 betreft dienen wij op te merken dat betrokkene tewerkgesteld zou kunnen worden als bediende bij een groothandel in Elektronica. Betrokkene verklaart echter niet waarom dit beroep een reden zou moeten zijn voor een verblijfsmachtiging, noch dat hij dit beroep niet zou kunnen uitoefenen in zijn land van herkomst. De integratie van betrokkene wordt aldus onvoldoende geacht en kan daarom niet weerhouden worden als een grond voor een verblijfsmachtiging. Tevens toont betrokkene niet aan dat hij sedert zijn initiële aanvraag 9bis geëvolueerd zou zijn inzake zijn zogenaamde lokale duurzame verankering.”

“Naam, voornaam: (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen', tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”

2. Over de samenvoeging

Omwille van de verknochtheid van de beide beroepen acht de Raad het, in het kader van de goede rechtsbedeling, aangewezen beide zaken samen te voegen.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op dezelfde datum alsook door dezelfde bevoegde ambtenaar, als gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, zijn getroffen en dat de verwerende partij het bevel pas geeft nadat zij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond heeft verklaard.

Over de gegrondheid van het beroep in zaak X

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair play-beginsel, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het middel luidt:

“1. De bestreden beslissing verklaart het verzoek ontvankelijk doch ongegrond. Gezien de bovenvermelde omschrijving van 'buitengewone omstandigheden' en 'grond' van een aanvraag op basis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, betekent dit dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken aanvaard wordt dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk of onmogelijk is om naar Marokko terug te keren, maar dat gesteld wordt dat verzoeker zijn integratie onvoldoende zou hebben aangetoond. De bestreden beslissing wordt in essentie als volgt gemotiveerd: "Betrokkene meent dat hij alhier sedert 2003 verblijft en dat hij lokaal verankerd zou zijn. (...). Betrokkene staft zijn lokale verankering onvoldoende..." Deze motivering is tegenstrijdig met de beslissing die eerder aan verzoeker werd betekend door gedaagde op 21.06.2012 en waarin letterlijk het tegenovergestelde staat vermeld: "U levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België." Daar waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat dit schrijven dd. 21.06.2012 gebaseerd is op vernietigde instructies en dat er om die reden aldus geen rekening kan worden gehouden, merkt verzoeker op dat daarmee de inhoud van deze brief niet als onbestaande kan worden beschouwd. Bovendien is de motivering in de bestreden beslissing ook tegenstrijdig met de vorige ongegrondheidsbeslissing dd. 21.06.2012, aangezien daarin de lokale verankering van verzoeker wel wordt erkend, doch wordt gesteld dat deze louter het gevolg is van zijn eigen houding: "Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene heeft zich ingeschreven voor Nederlandse lessen, wenst te studeren in België, legt een arbeidsovereenkomst, en getuigenverklaringen voor), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie." Een tegenstrijdige motivatie staat gelijk aan geen motivatie. Niet alleen een intern tegenstrijdige motivatie, doch ook een tegenstrijdigheid ten aanzien van eerder genomen beslissingen van hetzelfde bestuur, dienen tot de nietigverklaring te leiden wegens schending van de motiveringsplicht. De tegenstrijdigheid in de motivering betreft immers de kern van de bestreden beslissing en dit heeft verstrekken gevolgen. De motivering van de bestreden beslissing is niet evenredig aan de strenge motiveringsplicht waaraan de verwerende partij moet voldoen door haar discretionaire bevoegdheid in deze materie. Tegenstrijdige motieven heffen elkaar immers op waardoor er een gebrek aan motivering is (RvS 26 maart 2013, nr. 222.996). De formele motiveringsverplichting is dan ook geschonden. Dit vormt tevens een onzorgvuldige behandeling van het dossier. Immers, in de vorige beslissingen werd de duurzame lokale verankering voor deze periode uitdrukkelijk erkend en nooit betwist of weerlegd; hoogstens werd verzoeker verweten zich "bewust genesteld te hebben in illegaal verblijf" en zich op die wijze al die tijd geïntegreerd te hebben. Dat verweerder nu het tegendeel beweert in de motivering van de thans bestreden beslissing, maakt tevens een schending uit van het "fair play" beginsel.

2. Vervolgens motiveert gedaagde in de bestreden beslissing waarom de lokale verankering en de integratie van verzoeker (dan toch) geen grond voor regularisatie kunnen zijn.

2.1 Wat betreft zijn kennis van één van de landstalen erkent gedaagde dat verzoeker "enige kennis van het Nederlands heeft" omdat dit blijkt uit het behaalde hoger niveau NT2 (2.1), doch dat dit slechts zou getuigen van "een beperkte talige zelfstandigheid" en dat hij zou hebben nagelaten aan te tonen dat hij intussen geëvolueerd zou zijn in zijn kennis van het Nederlands. Gedaagde verwijt verzoeker dat hij in de zeven jaren die volgden geen lessen meer heeft gevolgd om zijn Nederlands te verbeteren. Vooreerst merkt verzoeker op dat het niveau 2.1 dat hij behaalde in 2009 overeenkomt met Threshold 1 of niveau B1 volgens het Europees referentiekader, hetgeen niet slecht getuigt van een beperkte talige zelfstandigheid, doch van een hoger niveau van 'Onafhankelijke gebruiker' (stuk 4). Daarenboven beheerst verzoeker zelfs een hoger niveau dan het vereiste niveau om de Belgische nationaliteit te kunnen aanvragen: niveau A2 ('basisgebruiker'- Waystage) van het Europees Referentiekader is voldoende als bewijs van voldoende kennis van het Nederlands. Vervolgens verwijst verzoeker naar het arbeidscontract dat zijn raadsman per e-mail dd. 12.05.2016 overmaakte aan gedaagde na het tussengekomen vernietigingsarrest dd. 22.04.2016 en waaruit duidelijk blijkt dat hij zou tewerkgesteld worden als bediende en gelet op zijn kwalificatie 'talenkennis + hogere studies' (stuk 3). Met andere woorden blijkt hieruit dat deze werkgever hem uitdrukkelijk wenst aan te werven omwille van zijn talenkennis en als bediende waarbij communicatie een belangrijke vaardigheid is. Evenwel hield gedaagde hier geen rekening mee. Daarenboven voegde de raadsman van verzoeker in diezelfde e-mail ook een recent attest van een arts waaruit blijkt dat hij tolkt voor zijn zus. Volgens gedaagde zou uit het attest echter niet blijken dat hij de Nederlandse taal begrijpt. Nochtans bevestigt de huisarts dat hij tolkt voor zijn zus, zodat hieruit kan worden afgeleid dat hij wel degelijk het Nederlands beheerst. Nog volgens gedaagde toont verzoeker niet aan dat het effectief over zijn zus gaat. Verzoeker merkt op dat het er hoegenaamd niet toe doet of hij tolkt voor zijn zus of iemand anders. Feit is dat de arts zijn Nederlandse kennis bevestigt. Ten overvloede merkt verzoeker op dat hij zijn kennis alleen maar heeft kunnen verbeteren doorheen de jaren door zijn leven in België en dat hem niet kan worden verweten geen (nog) hoger niveau te hebben behaald via lessen, omdat hij nu eenmaal geen lessen kan volgen zonder de vereiste verblijfsdocumenten.

2.2 Wat betreft zijn werkbereidheid meent gedaagde geen rekening te kunnen houden met het recente arbeidscontract uit mei 2016 omdat verzoeker niet zou aantonen waarom dit beroep een reden moeten zijn voor een verblijfsmachtiging en dat hij het niet zou kunnen uitoefenen in zijn land van herkomst. Verzoeker merkt op dat hij het nodige deed om zijn aanvraag te actualiseren, zodat hij niet begrijpt waarom het niet duidelijk zou zijn waarom hij dit als reden aanhaalt. Het is nochtans gedaagde zelf die stelt dat werkbereidheid één van de aspecten is die worden bekeken bij de beoordeling van de integratie. Gedaagde mag dan wel over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikken, de keuze die het bestuur in de uitoefening daarvan maakt is in casu onbegrijpelijk en onredelijk: er wordt geopperd dat werkbereidheid één van de criteria is om de integratie te beoordelen, doch bij het voorleggen van een recent arbeidscontract wordt geopperd dat het onduidelijk is waarom verzoeker dit als reden aanhaalt...

2.3 Wat betreft zijn sociale banden in België meent gedaagde dat uit de talrijke getuigenverklaringen geen duurzaamheid zou blijken, doch enkel dat hij hier "klant zou zijn in verschillende winkels" en "een aantal" vrienden heeft. Ook hier wijst verzoeker er op dat de talrijke getuigenverklaringen die hij voorlegde in de vorige beslissingen wel werden weerhouden als bewijs van lokale verankering. Indien hij had geweten dat zijn integratie dan toch niet voldoende werd geacht, had hij uiteraard kunnen zorgen voor nog meer en recentere getuigenverklaringen. Uit het geheel van de motivering blijkt duidelijk de vooringomenheid waarmee de bestreden beslissing werd genomen: in plaats van eerst de voorgelegde stukken en het geheel van het dossier te bekijken en vervolgens te oordelen over de regularisatie, vertrok gedaagde hier duidelijk van het uitgangspunt sowieso een negatieve beslissing te nemen en pas vervolgens de stukken te bekijken en deze af te wijzen. Dit blijkt alleen al uit het taalgebruik zoals gehanteerd door gedaagde: 'zogenaamde zus' en 'zogenaamde lokale duurzame verankering', doch vooral uit de tegenstrijdigheid ten aanzien van de eerdere beslissingen, alsook uit de onzorgvuldige en onredelijke beoordeling van de voorgelegde stukken en aanvulling."

3.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert

dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het materiële motiveringsbeginsel vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag, dat het werkelijk bestaande feiten moet betreffen die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. Zo hiervan al dan niet op afdoende wijze blijk van gegeven moet worden in het besluit zelf, lijkt de mogelijkheid tot controle hierop te vereisen dat die grondslag blijkt uit het administratief dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.3. De bestreden beslissing bevat drie motieven die de verwerende partij als volgt weergeeft: *“Bij de beoordeling van iemands integratie worden drie aspecten bekeken, te weten: sociale banden, kennis van één der landstalen en werk (beroepsverleden en bereidheid om te werken)”*.

Verzoeker geeft in het eerste middel inhoudelijke kritiek op elk van voornoemde motieven.

3.3.1. Wat betreft verzoekers sociale banden in België

3.3.1.1. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is met de eerder aan hem afgeleverde beslissing van 21 juni 2012 (bedoeld wordt de brief van 16 januari 2012). In die beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker lokaal verankerd is. Verzoeker stelt: *“Daar waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat dit schrijven dd. 21.06.2012 gebaseerd is op vernietigde instructies en dat er om die reden aldus geen rekening kan worden gehouden, merkt verzoeker op dat daarmee de inhoud van deze brief niet als onbestaande kan worden beschouwd”* en *“Bovendien is de motivering in de bestreden beslissing ook tegenstrijdig met de vorige ongegrondheidsbeslissing dd. 21.06.2012, aangezien daarin de lokale verankering van verzoeker wel wordt erkend, doch wordt gesteld dat deze louter het gevolg is van zijn eigen houding”*.

3.3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij: *“Verzoeker lijkt in eerste instantie te verwijzen naar het schrijven van 16, januari 2012, wat hij verkeerdelijk bestempelt als de beslissing van 21 juni 2012. Aangaande het schrijven van 16 januari 2012 wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk het volgende gesteld: (...). Door louter te betogen dat deze brief niet als onbestaande kan worden beschouwd, weerlegt verzoeker geenszins de motieven van de bestreden beslissing dat dit een standaardschrijven betreft dat gebaseerd was op de vernietigde instructies en dat met dit schrijven aldus geen rekening meer kan worden gehouden daar het een toepassing betrof van die instructie. Er wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangegeven dat de Raad van State in een arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het betoog van verzoeker, waarin hij voorhoudt als zou geen abstractie kunnen worden gemaakt van voormeld standaardschrijven, dat op automatische wijze werd opgesteld ingevolge van de toen geldende instructie die thans integraal vernietigd is, strijdt met de rechtspraak van de Raad van State en faalt in rechte. De beslissing d.d. 21 juni 2016 werd verder door de Raad vernietigd, zodat het geacht wordt nooit te hebben bestaan en verzoeker er zich niet met gunstig gevolg op kan beroepen.”*

3.3.1.3. Het kwestieuze motief, na verwijzing door verweerder naar het feit dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State is vernietigd, luidt: *“Hiermee gepaard gaande verwijzen wij nog naar ons schrijven d.d.16.01.2012. Dit standaardschrijven was gebaseerd op de vernietigde instructies. Met dit*

schrijven kan aldus geen rekening meer worden gehouden daar deze brief een toepassing was van de instructie van 19 juli 2009”.

3.3.1.4. Uit de brief van 16 januari 2012, die de verwerende partij naar verzoeker heeft verstuurd naar aanleiding van zijn aanvraag op grond van de instructie van 19 juli 2009, blijkt dat verzoeker het bewijs levert van een duurzame verankering in België.

In het administratief dossier bevindt zich een interne nota van 2 mei 2016 waarin wordt gesteld: *“Bij arrest nr. 166297 van 22 april 2016 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing dd.21.06.2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en de beslissing dd. 10.09.2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde kan zich er dan ook niet op redelijke wijze van afmaken door in casu de elementen die wijzen op integratie niet te aanvaarden louter omdat de verzoekende partij zich genesteld heeft in jarenlang illegaal verblijf.”*

In het administratief dossier bevindt zich een synthesenota van 1 september 2016 waarin wordt gesteld: *“Wij kunnen niet meer worden verweten dat wij eerder geschreven hebben dat de lokale verankering van betrokkene aanvaard is. De brief d.d. 16.01.2012 is opgesteld in functie van de instructies. Deze brief komt dan ook te vervallen. Zelfs indien de woorden 'het bewijs van duurzame lokale verankering is geleverd' in 2012 ons zouden blijven achtervolgen. Dan merk ik het volgende op: "De 'brief aan betrokkene' van indertijd is slechts een standaardbrief en had enkel de bedoeling om betrokkene de mogelijkheid te bieden zich te richten tot het bevoegde gewest. Deze brief is geen blanco cheque om zomaar de lokale verankering van mijnheer te blijven aanvaarden. Bovendien heeft betrokkene zijn dossier sindsdien op geen enkele wijze aangevuld met nieuwe stukken waaruit een verdere en betere lokale verankering zou moeten blijken. Het begrip 'Lokale verankering' is geen ja of nee é. Het is een proces waar aan gewerkt moet worden en onderhouden moet worden. Betrokkenes begin van lokale verankering toen, is geen reden om nu zomaar aan te nemen dat hij nog steeds lokaal verankerd zou zijn, laat staan dat hij zijn best zou gedaan hebben om zich verder te integreren Dit wordt ook zo gesteld in mijn beslissing. De beslissing stelt duidelijk dat na al die jaren te weinig stukken worden voorgelegd. Zodoende is de lokale verankering onvoldoende en is de aanvraag ongegrond. Het mag duidelijk zijn dat indien iemand alhier sedert 2003 verblijft; hij toch meer stukken moet kunnen voorleggen.” De lokale verankering is onvoldoende.”*

Uit de nota van 30 oktober 2012, in de zaak X die eindigt met vernietigingsarrest nr. 166 297 van 22 april 2016, blijkt dat de verwerende partij aangaande de meergenoemde brief van 16 januari 2012 stelt: *“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de lezing van de aan verzoeker gerichte brief d.d. 16 januari 2012, in tegenstelling tot verzoekers bewering, blijkt dat verwerende partij zich in die mededing louter beperkte tot de vaststelling dat hij een duurzame lokale verankering had aangetoond.”*

3.3.1.5. Uit voorgaande opsomming blijkt dat de verwerende partij er steeds is van uitgegaan dat verzoeker het bewijs heeft geleverd van een duurzame (lokale) verankering. Het vaststellen van een duurzame verankering is een feitelijk gegeven. Verzoeker kan derhalve worden gevolgd in zijn stelling dat de inhoud van de brief van 16 januari 2012 niet als onbestaande kan worden beschouwd.

De repliek van de verwerende partij dat de brief van 16 januari 2012 *“een standaardschrijven betreft dat gebaseerd was op de vernietigde instructies”* en *“de beslissing d.d. 21 juni 2016 werd verder door de Raad vernietigd”* doet niets af aan de vaststelling dat een duurzame (lokale) verankering een feitelijk gegeven is.

Nu uit het dossier blijkt dat de verwerende partij er steeds is van uitgegaan dat verzoeker het bewijs heeft geleverd van een duurzame (lokale) verankering, en verzoeker dit terecht als een feit kan aanvaarden, kan hij worden gevolgd waar hij betoogt: *“Indien hij had geweten dat zijn integratie dan toch niet voldoende werd geacht, had hij uiteraard kunnen zorgen voor nog meer en recentere getuigenverklaringen”*. Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing van 2016 de stukken die verzoeker bij zijn aanvraag van 2009 bespreekt en onvoldoende acht, terwijl blijkt dat niet werd getwijfeld aan verzoekers sociale banden met België, getuigt niet van een zorgvuldig handelen.

3.3.2. Wat betreft verzoekers werkbereidheid

3.3.2.1. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij geen rekening meent te kunnen houden met het recente arbeidscontract uit mei 2016 *“omdat verzoeker niet zou aantonen waarom dit beroep een reden*

moeten zijn voor een verblijfsmachtiging en dat hij het niet zou kunnen uitoefenen in zijn land van herkomst." Verzoeker betoogt dat hij het nodige deed om zijn aanvraag te actualiseren, zodat hij niet begrijpt waarom het niet duidelijk zou zijn waarom hij dit als reden aanhaalt. Het is nochtans de verwerende partij zelf die stelt dat werkbereidheid één van de aspecten is die worden bekeken bij de beoordeling van de integratie.

3.3.2.2. In de nota komt de verwerende partij niet verder dan de repliek: *"Verder laat verwerende partij gelden dat nergens in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt aangegeven als zou geen rekening kunnen worden gehouden met het arbeidscontract. Verwerende partij hield immers wel rekening met het arbeidscontract en dienaangaande wordt in de bestreden beslissing een motivering opgenomen. Er dient verder te worden herhaald dat in het kader van de beoordeling van de integratie er geen vaste criteria gelden."*

3.3.2.3. Het kwestieuze motief luidt: *"Wat het andere arbeidscontract d.d. 03.05.2016 betreft dienen wij op te merken dat betrokkene tewerkgesteld zou kunnen worden als bediende bij een groothandel in Elektronica. Betrokkene verklaart echter niet waarom dit beroep een reden zou moeten zijn voor een verblijfsmachtiging, noch dat hij dit beroep niet zou kunnen uitoefenen in zijn land van herkomst."*

3.3.2.4. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij zelf uitdrukkelijk *"Bij de beoordeling van iemands integratie worden drie aspecten bekeken, te weten: (...) werk (beroepsverleden en bereidheid om te werken)."*

Verder in de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het door verzoeker op 12 mei 2016 bezorgde arbeidscontract niet aanvaardt. De Raad ziet niet in hoe verzoeker zou moeten verklaren dat *"dit beroep een reden zou moeten zijn voor een verblijfsmachtiging"* of sterker nog dat hij zou moeten uitleggen waarom *"hij dit beroep niet zou kunnen uitoefenen in zijn land van herkomst"*. Het neerleggen van een arbeidscontract wijst minstens op een *"bereidheid om te werken"*.

Het feit dat verzoeker een arbeidscontract bijbrengt, betekent dat hij voldoet aan de aspecten/criteria die de verwerende partij zelf heeft vooropgesteld in *"de beoordeling van iemands integratie"*. De Raad wenst nog te wijzen op de eigenaardige vaststelling dat de verwerende partij in de repliek stelt: *"Er dient verder te worden herhaald dat in het kader van de beoordeling van de integratie er geen vaste criteria gelden"*.

Door geen rekening te houden met het neergelegde arbeidscontract maakt verzoeker aannemelijk dat de verwerende partij het kwestieuze motief niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding.

3.3.3. Wat betreft verzoekers kennis van één van de landstalen

3.3.3.1. Verzoeker betoogt, *"Wat betreft zijn kennis van één van de landstalen erkent gedaagde dat verzoeker "enige kennis van het Nederlands heeft" omdat dit blijkt uit het behaalde hoger niveau NT2 (2.1), doch dat dit slechts zou getuigen van "een beperkte talige zelfstandigheid" en dat hij zou hebben nagelaten aan te tonen dat hij intussen geëvolueerd zou zijn in zijn kennis van het Nederlands. Gedaagde verwijt verzoeker dat hij in de zeven jaren die volgden geen lessen meer heeft gevolgd om zijn Nederlands te verbeteren.*

Vooreerst merkt verzoeker op dat het niveau 2.1 dat hij behaalde in 2009 overeenkomt met Threshold 1 of niveau B1 volgens het Europees referentiekader, hetgeen niet slecht getuigt van een beperkte talige zelfstandigheid, doch van een hoger niveau van 'Onafhankelijke gebruiker' (stuk 4).

Daarenboven beheerst verzoeker zelfs een hoger niveau dan het vereiste niveau om de Belgische nationaliteit te kunnen aanvragen: niveau A2 ('basisgebruiker'-Waystage) van het Europees Referentiekader is voldoende als bewijs van voldoende kennis van het Nederlands.

Vervolgens verwijst verzoeker naar het arbeidscontract dat zijn raadsman per e-mail dd. 12.05.2016 overmaakte aan gedaagde na het tussengekomen vernietigingsarrest dd. 22.04.2016 en waaruit duidelijk blijkt dat hij zou tewerkgesteld worden als bediende en gelet op zijn kwalificatie 'talenkennis + hogere studies' (stuk 3). Met andere woorden blijkt hieruit dat deze werkgever hem uitdrukkelijk wenst aan te werven omwille van zijn talenkennis en als bediende waarbij communicatie een belangrijke vaardigheid is. Evenwel hield gedaagde hier geen rekening mee.

Daarenboven voegde de raadsman van verzoeker in diezelfde e-mail ook een recent attest van een arts waaruit blijkt dat hij tolkt voor zijn zus. Volgens gedaagde zou uit het attest echter niet blijken dat hij de Nederlandse taal begrijpt. Nochtans bevestigt de huisarts dat hij tolkt voor zijn zus, zodat hieruit kan worden afgeleid dat hij wel degelijk het Nederlands beheerst. Nog volgens gedaagde toont verzoeker

niet aan dat het effectief over zijn zus gaat. Verzoeker merkt op dat het er hoegenaamd niet toe doet of hij tolkt voor zijn zus of iemand anders. Feit is dat de arts zijn Nederlandse kennis bevestigt. Ten overvloede merkt verzoeker op dat hij zijn kennis alleen maar heeft kunnen verbeteren doorheen de jaren door zijn leven in België en dat hem niet kan worden verweten geen (nog) hoger niveau te hebben behaald via lessen, omdat hij nu eenmaal geen lessen kan volgen zonder de vereiste verblijfsdocumenten”.

3.3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij: “Waar verzoeker verder stelt dat het niveau B1 niet slechts getuigt van een beperkte talige zelfstandigheid”, doch van een niveau van onafhankelijke gebruiker, laat verwerende partij gelden zij zich dienaangaande baseerde op informatie afkomstig van Het niveau B1 (Threshold) wordt het best getypeerd door twee aspecten. (...).het Vlaamse ministerie van onderwijs en vorming:<http://www.ond.vlaanderen.be/curriculum/volwassenenonderwijs/secundair-volwassenenonderwijs/nederlands-tweede-taal/files/Nederlands-tweede-taal-Richtgraad-2.pdf>). Hieruit blijkt op pagina 4 dat het volgende wordt aangegeven omtrent het niveau B1: De onafhankelijke taalgebruiker voelt zich nog beperkt in de talige communicatie. Zijn taalgebruik is economisch in die zin dat hij zijn communicatie moet aanpassen aan de middelen waarover hij beschikt. Zijn volledige talige autonomie verwerft hij in het volgende niveau.”

Hieruit blijkt dat het geenszins foutief is van verwerende partij aan te geven dat verzoeker voor wat betreft zijn kennis der landstalen een niveau 2.1 heeft, wat overeenkomt met Treshold 1, een beperkte talige zelfstandigheid (niveau B1 volgens het Europees referentiekader). Bovendien toont verzoeker niet aan welk belang hij heeft bij die kritiek, nu hij eveneens aangeeft dat niveau 2.1 overeenkomt met Treshold 1, wat uitdrukkelijk wordt aangegeven in de bestreden beslissing. Verder wordt eveneens aangegeven dat hieruit inderdaad blijkt dat verzoeker enige kennis van het Nederlands heeft, doch dat hij heeft nagelaten aan te tonen dat hij geëvolueerd zou zijn in zijn kennis van het Nederlands. Het attest dateert van 2009 en verzoeker toont niet aan dat hij in de zeven jaar die hier opvolgden lessen zou gevolgd hebben of enigszins geprobeerd zou hebben om zijn kennis van het Nederlands uit te breiden naar een hoger niveau. Van iemand die alhier sedert 2003 verblijft kan enigszins een hoger niveau dan Treshold 1 verwacht worden. Betrokkene toont niet aan dat hij geëvolueerd zou zijn inzake deze kennis, noch dat hij effectief Nederlandse lessen zou gevolgd hebben. Dit motief weerlegt verzoeker geenszins.

Hij stelt vooreerst dat uit het door hem voorgelegde arbeidscontract, d.d. 12 mei 2016, zou blijken dat hij tewerkgesteld zou worden als bediende, gelet op zijn "kwalificaties "talenkennis + hogere studies". Nazicht van het arbeidscontract, d.d. 12 mei 2016, toont geenszins aan als zou hij als bediende zijn aangenomen gelet op zijn "kwalificaties "talenkennis + hogere studies". Nergens in het arbeidscontract wordt melding gemaakt van voorgaande door verzoeker voorgehouden elementen.

Evenmin blijkt dit uit de andere bij het schrijven van 12 mei 2016 toegevoegde stukken. Waar verzoeker verder stelt dat hij een attest van een arts heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij tolkt voor zijn zus, wordt dienaangaande het volgende geoordeeld: (...). Door louter te herhalen dat hij een stuk heeft voorgelegd waaruit zou blijken dat hij voor zijn zogenaamde zus zou tolken en dat hij het Nederlands beheerst, toont hij niet aan dat verwerende partij op kennelijk onredelijke, dan wel onzorgvuldige wijze geoordeeld hebben dat dit element inderdaad enigszins aantoonde dat verzoeker het Nederlands begrijpt en dat hij dit kan vertalen, doch niet dat hij over een voldoende Nederlandse kennis zou beschikken. Het gegeven dat hij het vereiste niveau zou hebben om de Belgische nationaliteit aan te vragen, voorwaarde die geregeld wordt in artikel 1, §2, vijfde lid van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.”

3.3.3.3. Het kwestieuze motief luidt: “Voor wat betreft zijn kennis der landstalen legt betrokkene een attest d.d. 12.11.2009 voor waaruit blijkt dat hij een hoger niveau NT2 beheerst met name 2.1. Dit komt overeen met Treshold 1, een beperkte talige zelfstandigheid (niveau B1 volgens het Europees referentiekader). Hieruit blijkt inderdaad dat betrokkene enige kennis van het Nederlands heeft. Echter, betrokkene heeft nagelaten aan te tonen dat hij geëvolueerd zou zijn in zijn kennis van het Nederlands. Het attest dateert van 2009 en betrokkene toont niet aan dat hij in de zeven jaar die hier opvolgden lessen zou gevolgd hebben of enigszins geprobeerd zou hebben om zijn kennis van het Nederlands uit te breiden naar een hoger niveau. Betrokkene haalt verder nog aan dat hij voor zijn zogenaamde zus zou tolken (attest d.d. 03.12.2009 en 10.05.2016). Dit element toont enigszins aan dat betrokkene het Nederlands begrijpt en dat hij dit kan vertalen. Echter dit toont niet aan dat betrokkene over een voldoende Nederlandse kennis zou beschikken. Van iemand die alhier sedert 2003 verblijft kan enigszins een hoger niveau dan Treshold 1 verwacht worden. Betrokkene toont niet aan dat hij geëvolueerd zou zijn inzake deze kennis, noch dat hij effectief Nederlandse lessen zou gevolgd hebben.

Ook het attest d.d. 24 november 2009 van samenlevingsopbouw Antwerpen-Noord toont enkel aan dat betrokkene sedert september 2009 deelnam aan een aantal activiteiten om de Nederlandse taal te oefenen. Dit bewijst echter niet dat betrokkene de laatste jaren nog andere lessen zou gevolgd hebben om zijn kennis van het Nederlands te verbeteren, of dat hij ondertussen een hoger niveau Nederlands zou beheersen.”

3.3.3.4. Uit het dossier blijkt dat de verwerende partij er steeds is van uitgegaan dat verzoeker het bewijs heeft geleverd van een duurzame (lokale) verankering, en verzoeker dit terecht als een feit kan aanvaarden. Over het aspect van verzoekers kennis van één van de landstalen heeft de verwerende partij zich vóór de bestreden beslissing nooit uitgesproken. In de bestreden beslissing baseert verweerder zich enkel op de stukken die werden neergelegd bij de aanvraag van 2009. Tegen het motief dat verzoeker *“heeft nagelaten aan te tonen dat hij geëvolueerd zou zijn in zijn kennis van het Nederlands”* brengt hij in dat uit het arbeidscontract van 3 mei 2016 blijkt dat hij zou tewerkgesteld worden als bediende gelet op zijn kwalificatie *‘talenkennis + hogere studies’*. Ten onrechte stelt de verwerende partij in de nota dat deze kwalificatie niet blijkt uit voornoemd arbeidscontract. Verzoeker kan derhalve worden gevolgd waar hij betoogt dat hij zijn kennis alleen maar heeft kunnen verbeteren doorheen de jaren door zijn leven in België.

Door geen rekening te houden met de kwalificatie talenkennis en hogere studies in het arbeidscontract maakt verzoeker aannemelijk dat de verwerende partij het kwestieuze motief niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding.

3.4. Verzoeker maakt aannemelijk dat de verwerende partij de beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Het eerste middel is gegrond.

Over de gegrondheid van het beroep in zaak X

3.5. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de vernietigde beslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op dezelfde datum alsook door dezelfde bevoegde ambtenaar, als gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, zijn getroffen. De verwerende partij geeft het bevel pas nadat zij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond heeft verklaard. Het bestreden bevel is dan ook duidelijk getroffen als gevolg van de eerste bestreden beslissing, zodat het past om dit bevel ter wille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer te vernietigen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met nummer X en nummer X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 3

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 4

De vordering tot schorsing is in de zaken met nummer X en nummer X zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC